

Din ori-care casă românească Calicul se nu lip-
siască, căci unde-î unul nu-î putere, unde's doi
puterea crește!

Prorocul Moise.

CALICUL

humor și satiră.

Apare la prima fiecărei luni în Sibiiu.

Abonamentul: Pentru Austro-Ungaria pe an 3 fi., pe $\frac{1}{2}$ an 1 fi. 50 cr., pentru România pe an 7 franci, pe $\frac{1}{2}$ an 3.50. Inserțiuni: De un șir petit 6 cr. și 30 cr. timbru.

Abonamentele, manuscriptele, inseratele etc. se adresează la: Redacțiunea Calicului în Sibiiu.

Cuiul dracului.

Profesorul G. Pop din Brașov, cu celebra sa cuvântare, a nimerit cuiul în cap, și pedagogia în... etcetera.

Cuiul, trecând prin Tribuna, s'a strâmbat, și a ieșit cu vârful prin Telegraful Roman la iveală.

Covaciul instrucțiunii publice din Ungaria, contele Csaki, observând cuiul ieșit cu vârful la iveală, a dat și el, și a lovit cuiul în capul constituțiunii bisericii gr. or. din Ungaria și Transilvania.

Cuiul dracului ear' s'a strâmbat, a ieșit cu vârful prin reverenda metropolitului Miron, și a intrat profesorului G. Pop în viu.

Care va se dîcă, d'odată trei morți prin un cuiu: Pedagogia, autonomia bisericii gr. or. și profesorul G. Pop.

În sfârșit kurschmișii D.*) Manole și G. B. Pop**) au sărit la mijloc, ca se salveze, ce mai era de salvat. Aceștia, în înțelepciunea lor supraveterinară, urmând metoda de cură a țiganelui față de calul, care 'și-a dat sufletul cu cracii în sus în șanț, s'au apucat se tragă potcovele dela cei morți.

Și, dîcă cine ce'i place, potcovele de cai morți încă își au valórea lor, fie și numai proverbială!

*) Dr. în superlative Diamandi Manole.

**) G. B. Pop, id est „Gîci Bucure cine'i Pop?!“

Culegătorul.

Culegătorul.

Cavalerismul tribuniștilor.

Tribuniștii din Sibiiu au învățat pe Dr. Stefan Pop, avocat în Arad, cavalerismul bazabuzucilor. La sfatul și cu asistința lor m'a atacat Dr. St. Pop dela spate fără veste în cafeneaua Lazar.

Din această cafenea Dr. St. Pop dinpreună cu doi cavaleri dela Tribuna au ieșit ca dracul din cânepă, sau ca scrofa din curtea ovreiului ortodox.

Pentru fapta lui, Dr. St. Pop s'a dechiarat din partea judecătorii vinovat, și s'a pedepsit cu 50 fl.

Eu deocamdată m'am achitat cu Dr. St. Pop pentru atacul din cafeneaua Lazar. Achitarea pentru publicațiunea vătămătoare din Tribuna Nr. 274 ex 1892 se va săvârși pe calea procesului de pressă.

Trist în totă afacerea e:

1. Că eu fără vină am fost atacat. Nu eu am scris articolul din Nr. 12 al Calicului din anul trecut. Eu n'am cunoscut pe Dr. St. Pop. Nu'i cunosc neamurile nici relațiunile lor sociale. Dela mine în nici o formă nu s'au cerut nici informațiuni nici satisfacțiune.

2. Că Dr. St. Pop — ceea-ce eu regret — a cădūt jertfa sfaturilor amicilor mei dela Tribuna.

Se se ferească deci ori și cine a lua dela tribuniștii din Sibiiu instrucțiune în cavalerism. Eu cunosc un tribunist, care pe cine'l întâlnește pe strade, îl întreabă: „N'ai vădūt cine 'mi-a dat mie o palmă?” Și dacă cineva se află, care îi respunde: „Ba am vădūt!” — pe acesta îl provocă la duel pentru motivul, că nu 'și-a închis ochii, până-când el a căpētat palma.

Est-fel de tribuniști, pentru salvarea onorii cavaleresti, îți provocă pe ori-care pantofariu la duel, dacă nu'i face păpucii pe credit!

Calicul.

Gratulația lui B. Pista la Calicul.

Frunze vergye lyilyiom
 Szervusz Kálik barátom!
 Tye rog sze nu benuji
 Ke jó ásá tirzúu vényì
 Lá tyinye sze grátulám
 Si mundoj sze nyenpokám.
 Bizom gye mult vreme frátye,
 Jó nu szkrisz lá tyinye kártye;
 De volt ók rá, gye munyját
 Pentru átkozott memorand,
 Káre fokut oláh klik
 Si dobungyit mult nyimik;
 Numáj mult fokut zavar
 Lá czára si lá magyar
 Si eoropá álármát
 Ku replicu blésztémát;
 Szpusz lá lume si világ
 Ke lá noj nuj szabadság.
 Bizom ez már nagy gazság
 Gyelá oláh ifjuság,
 Si turburát barátságú
 Káre ducse boldogságu
 Lá totz voaminyi, cse tréji
 Ku noj ká buny hazaff.
 No! de se baj, ke szusz pringye
 Si oláh, kare ku mintye
 Kumke vinyit si lá voj
 Akum mintye gyinápoj,
 Sze nu máj facse rosz vér
 Lá kormány, lá minisztér;

Mert bizom, kregye moj frátye
 Vungury vre csupán dreptátye
 Sze fácese si pentru voj,
 Dáke voj szkultá gye noj.
 Az a csudám, kum nu kregye
 Lukru bun, — hiszensze vegye
 Ke ungury binye vojestye
 Si bicsulyí si csinsztyestye
 Pe oláh nemzetiség,
 Dáke tréji 'n békeség.
 De ha poftyi extrávurst,
 Ungury zó nu are dunszt
 Sze dám tot, cse ávem, la voj
 Mert mult trebe si lá noj.
 Voj poftyi oláh kormány,
 Külön oláh alkotmány
 Külön skoalá, külön lyimbá
 Si tot, mi jó, vre sze szkimbá,
 Ez nem járja, — nu bizom
 Ugy-e Kálik barátom?!
 Hát még si külön diéta,
 Ez már extrapásteta.
 Nuj gye voi acselá — frátye,
 Voj nu styitz fácese dreptátye
 Nu styitz légyi álkátuyí
 Si czára sze kirmuyí;
 Acsészta tulajdonság
 Jesztye dát lá mágyarság.
 Bizony máj binye styí noj
 Sze domnyi si pesztye voj,

Nojvrém rumuny sze fi'npácse	Dá mult gond si grizse mare.
Si sze nu mult zárzsá fácese ;	Az már mégis badarság
Sze n'oszyenyí lá tyisztyie,	Sze fácese háboruság,
La márkális, vármegyíe	Kind poatye fi'nbékeség
Si lá oricse hivatal,	Ku magyar nemzetiség,
Ajésztá bun lá magyar ;	Káre pe totz fericsestye,
Jél fácese si lá voj partye,	Dáke vorbí unguarestye ;
A hogy illik, pe dreptátye.	Zó máj binye fi lá voj
Kregye ke máj binye fi	Gye bizui tot pe noj
Kind rumuny nu máj trugyí	Gyelá szusz pune lá zszosz,
Alor limbe sze vorbí,	Ez am jó, ez am frumosz,
Gyesztul ha magyarul styí,	Gye nu mesztyeká nmyimiká
Poatye oláhul gingyi	Si nu fácsetz politika,
Si magyar beszeduji	Örömet pokám ku voj
Akkor jél bun hazafi	Si nu leszám la nyevoj.
Boldogul poatye treji.	Asztá Kálik barátom,
Leszátz hát sze portám noj	Légy jó, szpunye lá tot vom
Minden gond si pentru voj,	Káre lá magyarország
Mert gye hivatal purtáre	Vre sze treji 'nboldóság !

A Te barátod

Pista.

A dóua inviere a amorului.

Oarecine a ȓis: Căsătoria e grópa amorului.

Mult adevěr zace în sentinȓa asta. Și numai cei căsătoriți ajung la cunoștinȓa acestui adevěr.

Nu că dór' cei căsătoriți îndată după ce popa le cântă „Isaia tântuește“ n'ar mai fi capaci a iubi, dar' nu se mai pot amoreza unul într'altul, ear' amarezarea în alte persóne e o crimă contra tainei căsătorii.

Iubirea casnică eschide iubirea deaprópelui. Escepțiune fac căsătoriile încheiate cu interesul în ceafă, sau căsătoriile întru câștigarea pânei celei de tóte ȓilele. La atari căsătorii însé iubirea casnică e a șeptea apă'n chisăliȓă, și ar fi pécac de cheltuelile îngropăciunii, dacă și atare iubire 'și-ar afla grópa în căsătorie.

Petre Flutur, un tiner voinic și frumos, după ce 'și-a pápat tótă averea párinȓiască la universitatea iuridică din Paris, primind diploma de doctor în consilium abeundi, s'a întors muritoriu de fóme la București.

Aici, cu frumșeȓa sa, lui Petre Flutur 'i-a succes a deveni adoratul unei fete din cele mai bogate în București, care a pus párinȓilor ei alternativa: Ori me dați după Petre Flutur, ori me arunc în Dâmboviȓă când va veni mai mare!

Voia Eleonorei — așa chiema pe adorátorea lui Petre Flutur — era pentru párinȓii ei poruncă, sau o hibă de creștere, cum ar ȓice cei din Satmar.

Așa în scurt timp Eleonora a ajuns sē aivă bărbat și Petre Flutur nevéstă. Ba cel din urmă a ajuns se aivă și după ce bea apa.

Prin influinȓa socru-so, Petre Flutur, ca doctor în consilium abeundi dela academia iuridică din Paris, a ajuns

și funcționarul la primăria din București, deși nu în rang mult mai înalt decât la noi un subvicenotariu onorariu supranumerariu cu leafă de 30 până la 31 de țile la lună. Dar' în sfârșit Petre Flutur a ajuns domn, avea nevastă, casă, și cei de lipsă pe masă.

Până-când septemănilor de miere au dat în septemână cea albă, și Păresimile își aruncau razele preste veaca horizontului, toate mergeau strună în căsătoria lui Petre Flutur cu Eleonora. Fluturilor însă dela natură le e dat a sbura, și cu deosebire fluturilor, care mai mulți ani au fost dedați a sbura pe bulevardele dela Paris.

Petre Flutur, până la un timp óre-care, a observat o punctualitate admirabilă în mergerea de acasă, și venirea înapoi. Un sclav nu 'și-ar fi împlinit datorințele sale față de stăpân mai punctuos decât el.

Asta'i plăcea Eleonoriei, care nimeni nu'i ierta se'i calce voința, și mai puțin bărbatu-so, căruia'i da de mâncare, și'l iubea preste tot ce lumea posedă. Dar' în sfârșit omul nu trăiește numai din mâncare și beuțură, ci are lipsă și de mistuire neconturbată. Omul nu e născut se'și mănânce pâinea cea de toate țilele în pripon, sau cu ața de picior.

Cu atât mai nesuferibilă a început se'i cadă lui Petre Flutur epitropia fustelor, cu cât amicii sei au început se'l gădile la ambițiune, și se'l numiască „tăpăloga lui Isaia tănțuște,“ sau cum ȳic trocărițele dela Brașov „Pantoffelheld!“

Într'o seară prietenii sei au ținut pe Petre Flutur într'un restaurant cu sila preste hora legalis, sau preste timpul măsurat de nevastă-sa până la o minută. Urmarea naturală a fost însă, că ȳi mai critică pentru Petre Flutur decât aceea, în care n'a sosit punctuos acasă, vestitul astronom Falb decându'i n'a prorocit, nici nu va proroci în

vieața sa. Atâtea tunete și fulgere, foc și puciósă, n'au cădút pe Sodoma și Gomora, câte pe capul bietului Petre Flutur. Tóte scusele, rogările de iertare, îngenunchierea cu mânilé ridicate cătră ceriuri în fața Eleonorii, n'au fost în stare a domoli tempestatea casnică.

A dóua ți, Petre Flutur a comunicat amicilor sei întâmplarea sa, și 'i-a blăstemat, pentru că 'i-au nimicit fericea casnică.

— Nu blăstema Petre — îi țiise atunci unul din amicii sei — ci mulțamește lui Dumneșeu și nóuș, că 'ți-am arștat drumul scăpării din sclavia fustelor. Dacă tu Petre vrei se ajungi stăpân în casă, urmează sfatul meu, și te vei mântui. Mai întâiu, eu te întreb: Iubește-te nevěstă-ta?

— Da, me iubește!

— Atunci fluturi în căciulă Petre, victoria e în partea ta. Fă tu acum ce'ți spun eu, și te vei mântui. Continuă mai departe cu mergerea ta neregulată acasă. Eri ai mers la 11 óre din nópte acasă, și ai întâmpinat fortună cu tunet și fulger. Ați dute la una óră după mieșul noștii acasă, și tot fortună vei întâmpina. Mâne nópte dute la 4 óre după mieșul noștii acasă, rabdă tóte tempestățile, și nu te teme. Poimâne tótă nóptea nu te duce acasă, ci lasă pe nevěstă-ta se durdue, se fulgere, și se trășnească singură. — Asta'i cea mai naturală cură pentru femeile încăpăținate, prin care bărbatul își ajunge suveranitatea în căsătorie.

Așa a făcut Petre Flutur, cum amicul seu l'a sfătuit, și din tăpăлага lui Isaia tănșește a ieșit un Hercule.

După o nópte întreagă, petrecută fără ca nevěstă-sa se știe unde, Petre Flutur numai a dóua ți pe la prânș a mers acasă. Aici, după atâtea tunete, fulgere și trășnete, a aflat pe nevěstă-sa móle ca și o opincă pe timpul când

zăpada se topește. Nevastă-sa, cu mâinile sus cătră ceriu în chip de rugăciune, l'a întâmpinat agrăindul cu voce blândă plină de acordul umilinții esclamând: Petre, spune'mi te rog, me mai iubești?

— Te iubesc dragă — răspuse Petre — într'un ton plin de convingere!

Atunci Eleonora i-a sărit în grumazi, l'a sărutat, și lacrimi de bucurie curgeau preste obrazul ei.

Și preste obrazul lui Petre s'a observat curgând lin o lacrimă mult mai grea decât o peatră de móră, care cade de pe inima celui pocăit.

Din momentul acesta Petre Flutur 'și-a câștigat suveranitatea în casă, a guvernat însă cu înțelepciune, și iubirea între el și Eleonora 'și-a ajuns culmea adevăratei fericiri casnice!

Urzică Scandalografescu.

Plăcerea e mama pasiunii.

Pasiunile se nasc din plăceri.

Celce în plăcerile sale merge prea departe, acela se pomenește cu pasiuni.

Plăcerea se exprimă prin bucuria, care omul o află în ore ce.

Pasiunea adeseori e numai închipuirea unei bucurii!

Adevărata plăcere se află la poporul de rînd. Pasiunile de regulă le afli în regiunile mai înalte ale societății omenești.

Plăcerea nu alege mult. Pasiunea alege până nu mai are ce culege.

Țăranul își află plăcerea uitându-se la niște purcei cum sug la scrófă. Boeriul pușcă scrófa, și află pasiune uitându-se la purcei cum mor de fóme.

Țăranul se însoră pentru plăcerea vieții în căsătorie.

Din contră eu am cunoscut un boeriu, care însurându-se și-a luat o nevestă, pentru-că avea pasiunea se o bată odată. Și într'adevăr, după ce o a bătut odată bine, s'a și despărțit de ea.

Și eu pare că aud pe mulți oftând: Of, ce păcat, că nu m'am însurat și eu din pasiune boerească!*)

De compătimit sunt oamenii, care, cultivându-și plăcerile, ajung la averi, se atacă apoi de baccilul grandomanii, și'n loc se facă spre exemplu și mai departe petrolu, ori postav de Brașov, își află pasiunea în cârpirea politiceii naționale cu citate sforăitoare, din Cicero, Virgil, Horaț etc., până-când bieții de ei nu's în stare a traduce în românește: „Sutor ne ultra crepidam,” sau „Schuster bleib bei deinem Leisten!”

*) Cu exemple vii pot chiar și eu servi.

Stan Pătitul.

Boboteaza, pentru popi, e ceea-ce prima luni e pentru amploiați. Dureros pentru preoți e însă, că nu în fie-care lună e câte o Bobotează.

Nu'i mult ceea-ce popii capătă la Bobotează: Trei cósțe, o pogace, pe deasupra un fuior, apoi una două groșițe și basta. Dar' în sfârșit și „În Iordan botezându-te tu Dómne“ nu se cântă pe glasul cel mai lung.

Colinda Bobotezii se începe pe sate dela judele satului, trece pe la cei mai de frunte locuitori la locuitorii de rînd, și se sfârșește cu țigani.

Bogat și sërac așteaptă pe popa cu masa întinsă. Bucatele's firește de post, dar' vinul și rachiul de regulă de dulce, adecă îndulcit.

La judele și la cei mai bogați din sat, popa cu sfetnicii Bobotezii, adecă cantor, crâsnic și „scrófa“ — cum se numește cel cu sacul — cântă mai lung, mîncă mai îndesat, și beau încet, uitându-se ca găinile cu ochii închiși cătră ceriu.

Nu a rare-ori se întîmplă, că popa, după ce a botezat pe cei mai grași din sat, slăbește din genunchi, „În Iordan botezându-te tu Doamne“ 'i se pune nod în gât, la cap îl prind ametăli de nu mai stie în care parte a luat'o Iordanul, când s'a întors.

Ajungînd popa la stadiul, în care simte sub călcăe iuțala, cu care pămîntul se întorțe în jurul osii sale, „Duchul în chip de porumb“ îi sbóră dinaintea ochilor, ear' el adórme în brațele lui: „Mărire ție!“

În cazul acesta, cantorul, ori crâsnicul, după cum îi ajută puterile răđimate pe călcăe, fac pe popa, prind crucea în stînga, mătăuzul în dreapta, și îniordanizează mai departe, până-cînd și ei își dau în petece, și se pomenesc cu capul la locul, unde nu mai pot sta cu picioarele.

Așa s'a întîmplat la Boboteaza din estan într'un sat din Valea Hârtibaciului. Mai întăiu s'a înecat popa botezând în Iordan. După el, cantorul, la „închinarea Troiții“ a căđut în genunchi. Scurt timp după acesta, crâsnicului 'i-a înghețat „mărire ție“ pe vîrful limbei. A mai rămas cel cu sacul, sau scrófa.

Acesta, un om voinic și osos, a străbătut toate valurile mării spirituóselor Bobotezii, și a trecut ca și odinioară Ovreii lui Faraon desculți Marea roșie fără se'și ude cismele.

Ce a făcut în momentul acesta sacariul, sau scrófa? — Vêdându-se singur stăpân, a adunat dela cei maroși toate uneltele Bobotezii, cruce, mătauz și căldărușă, și cu sacul în spate a început el se ducă Iordanul prin căsile, în care nici popa, nici cantorul, nici crâșnicul n'au fost în stare se'l abată.

Scrófei 'i-a mai rămas se bată marginile, sau acele părți ale satului cu Boboteaza, pe unde fii lui Faraon își au reședințele zidite în stil strămoșesc în trei păreți și cu ușa'n pod.

Sacariul, sau scrófa, om fără carte, din întreg „În Iordan botezându-te tu Dómné” știea se cânte numai „în chip de porumb, mărire ție!”

Cu remășițele aceste din cântarea „În Iordan botezându-te tu Dómné,” scrófa a botezat aproape întreagă țigănia. Când mai se gate, întră în palatul lui Rafa Pipirig, începe a cânta „în chip de porumb mărire ție,” și stropește în toate părțile din mătauz.

Rafa Pipirig, cu toți ai sei, învólbă din ochi, dar' nici unul nu se îmbulzește se sărute crucea.

Rafa Pipirig, un țigan crescut uitat, mare și tare, a bătut odată pe un țeran de mórte, pentru că 'i-a đis cióră. De atunci țerenii, în batjocură, în loc de cióră, îi diceau porumb.

Audênd Rafa Pipirig pe scrófa Bobotezii cântând: „în chip de porumb mărire ție,” cugetând că'l batjocorește, a sărit cu toți ai sei asupra scrófei, și o au bătut până ce au făcut purcei din ea, și din uneltele Bobotezii puzdării!

Popa Colac cu popa Pupăză.

Colac: Mâncat'ai tu sote cârnaț la Crăciun?

Pupăză: Mâncat ȕeu eu, și pentru ce se nu mănânc?

Colac: Pentru-că Crăciunul trecut a căȕut într'o Vinere, și Vinerea în tótă lumea creștinească'i ȕi de post!

Pupăză: Crăciunul sote e suveran preste tóte posturile, póte cădea'n Vinerea cea mare, și tu poți mânca hordinit cârnaț!

Colac: Așa o fi, dacă cârnațul e umplut cu fasole!

Pupăză: Ba cârnațul póte se fie umplut cu carnea dela un porc, care a mâncat clisa sau slănina dela toți porcii căți într'un an se vînd la Turnu Severin, ori în Steinbruch, că nu'i pecat!

Colac: Atunci protopopul vostru László János dela Cluj, pentru ce a dat în Dumineca dinaintea Crăciunului poporenilor sei în biserică următoarea poruncă ȳicēnd: Dragii mei, fiind cā Crăciunul cade estan într'o Vinere, care dupā cum cu toȳii Ńtiȳi e ȳi de post, nu e iertat se māncāȳi cu dulce, dar' puteȳi mānca Joi înainte de Crăciun!

Pupāzā: Celce e în stare a da poporenilor sei atare poruncā, ala nu'i popā!

Colac: Nu, cā e protopop gr. cat. Cluj!

Pupāzā: Ala pōte fi protopop, dar' popā nu'il!

Colac: Bine, la voi protopopii nu se fac din popi?

Pupāzā: Ba aȳa ar fi se fie, dar' se vede, cā vlādicul, care din László János a fācut protopop, s'a greȳit ca Ńi țiganul cānd a cārpit cāldarea cu'n petec de māmāligā! — Altcum povestea ta se vede a fi o nāscocire rēutāciōsā!

Colac: Sōȳe, ce'ȳi spun eu e faptā. Curatorele din Cluj Lupaș Mitru a Ńi telegrafat la vicariul capitular din Blaj, rugāndu'l se dispenseze oamenii pe ȳiua de Crăciun de postul Vinerii, ca se nu'i ridā streinii!

Pupāzā: Mārginit curator trebuie se fie Lupaș Mitru! — Un curator bisericesc trebuie se Ńtie, cā vicarii n'au puterea a dispensa de posturi! — Ei, Ńi ce a respuns vicariul capitulariu din Blaj la telegrama lui Lupaș Mitru?

Colac: Asta numai tu ai putea Ńti! — Eu Ńtiu, cā protopopul Clujului László János, dacā el însuȳi Ńi-a urmat porunca, Ńi de Joi înainte de Crăciun a început a mānca cu dulce, a furat lui Dumneȳeu o ȳi din postul Crăciunului. Ba protopopul László János, dacā cunōȳte istoria țiganilor, sigur s'a culcat în seara Crăciunului cu'n cārnaț în gurā, ca se aivā motiv canonic, de a mānca Ńi Vinerea, adecā în ȳiua Crăciunului, cu dulce. ȳiganul —

aşa se povesteşte — la o lăsare de post a întrebat pe popa, dacă e păcat a mânca în ziua următoare carnea ce la lăsarea postului îi rămâne între dinţi? ear' popa 'i-a răspuns, că nu'i păcat. În urmarea acestui răspuns, ȋrganul, după ce a lăsat post, culcându-se a prins două coste de porc fripte între dinţi, şi'n ziua următoare sculându-se a mâncat cóstele de porc, — dar' eu me duc sóŧe se'mi vėd de treabă, ear' tu rógă-te lui Dumneŧeu pentru iertarea păcatelor vládicei, care a făcut din László János popă — adio!

Cocóna Gurădulce.

Câț, că voi vă croiți carnavalul cât vreți de lung!

Eu cred, că Taica nu se va supera pe mine, dacă de astădată'i fac concurință în etimologie și ȃic, că terminul carnaval se derivă dela „carne“, și însemnează acel anutimp, în care oamenii au cel mai mare val cu mân-carea de carne. Și dacă Taica chiar s'ar supera pe mine, că'i cârpesc în etimologie, eu cu el ușor me împac — îi dau o sărutare, și pacea'i gata. Câț!

Carnea pentru oameni e ceea ce ovăsul e pentru cai. Asemenea cailor, care mănâncă ovăs, jócă și oamenii, care mănâncă carne. De aceea, cele mai multe baluri se țin în carnaval. Câț!

Nu'i vorbă, noi Români, după cum ne tae gradul de cultură și avere, d'un timp óre-care, mâncăm și'n posturi carne, dar' atâta respect cătră credința strămoșască totuși ne-a mai remas, ca cel puțin în Păresimi se ne jenăm a aranja baluri. Căț!

În carnevalul din estan, Români din tóte unghiurile au sărit ca lupii'n stână, dar' multă pagubă n'au făcut în oi, căci Familia, acest monitoriu ofițial al căsătoriilor nóstre naționale din Austro-Șovenistia, puține înciocolări casnice a publicat până în acest moment. Căț!

Între balurile cu reputațiune istorică-națională ranjează balul reuniunii femeilor române din Brașov, și acela al reuniunii femeilor române din Sibiiu. Amêndóuë's baluri culturale naționale, ceea-ce pe românește se numește „lucus a non lucendo!” Căț!

Femeile, care cercetează aceste baluri, începênd de jos dela fetele cu sprânceana'n pârgă, până sus la garde-damele cópte pentru dignitatea de prescurărițe, n'au pic de cultură classică: Ele nu se interesează de cei bătrâni. Căț!

Bărbații, din contra, care cercetează aceste baluri, dacă's însurăței, ca se încunjure o luptă nesigură cu croitorii de șleपुरi, nu se însoră. Dacă's însurați, uitându-se la nevestele lor îmbrăcate în costum de bal, cu șlep lung cât evanghelia neamurilor, plete bogate ca cóma cailor din Caucasus, obrazuri spoite albe roșii ca piersecul înflorit etc., fac un obraz ca și ovreiul, când, pentru un galben, a lăsat pe óre-cine se'i dea dóuë pălmi preste fálci, s'a uitat la galben, și a aflat, că'i fals. Căț!

O vorbă ca o sută: Noi culdușii naționali, la balurile nóstre culturale, desvoltăm un lux lipsit de ori-ce cultură. Căț!

Eu cunosc un bărbat, care, pentru un șlep făcut ne-
nestei sale la un bal cultural pe credit, până ce l'a plătit,
'și-a stricat cu salutarea croitorului mai multe pălării, de-
cât șlepu a fost vrednic. Câț!

Am luat'o d'odată prea de sus, și dacă ne uităm jos,
atât sub șlep, cât și sub frac, lac și clac, ni se vîd de
cât colo urziturile opincii. Câț!

La balurile reuniunii femeilor române din Brașov și
Sibiiu, ca și în Blaj, Cluj, Abrud, Arad etc. dascălul nu'și
póte duce nevêsta, popa nu'și póte duce fata, amplexiații
cu lefuri modeste nu pot lua cu familia lor parte. Nu,
pentru că a se lupta cu luxul desvoltat la atari baluri,
precum țice Ovid: „Na hinto puterea.“ Ear' dacă se pre-
sentă la atari baluri într'un costum onest național află
ușile încuete. Câț!

Și însemnează — întreb eu — cultură a închide unei
familii oneste române îmbrăcate în costum strămoșesc ușa
balului, pentru-că nu'i dă mâna, sau nu voiește ași face
la Budapesta, Viena ori Paris un costum de salon cu șlep
pe credit? Câț!

Dar' e timpul se saiu în medias res, sau pe româ-
nește, se las „vorba multă sărăcia omului.“ Câț!

Despre balul femeilor române din Brașov cântă deja
Homer: „Fostai lele când ai fost!“ — Eu tac. Tac pentru
motivul, că și tîrgul dela Găina de câțiva ani încóci se
cercetează de puțini cocoși. Acest bal și estan a fost ase-
menea cercetat, ca și tîrgul de septămână, care urmează
dup'un tîrg de țeară. Câț!

Mult mai practică în aranjarea de baluri se arată
reuniunea femeilor române din Sibiiu. Aceasta, ca se'și
asigure reușirea, își constituie comitetul aranjătoriu din 30
persóne, fără se aivă temerea, că mulții bucătari ori lasă

ciorba nesărată, ori o sară așa de tare, de cei-ce o mîncă își argălesc limba. Reuniunea femeilor române din Sibiiu, prin atare întocmire, e cel puțin de aceea sigură, că cei aleși în comitetul aranjătoriu îi cercetează balul. Căț!

O singură greșială a comis reuniunea femeilor române din Sibiiu, că a întrelăsat a alege și tribuniști în comitetul aranjătoriu. În urmarea aceasta tribuniștii au lipsit a lua parte la bal, fără însă ca lipsa lor se fie atât de simțită, cât compătimită. Tótă lumea știe adecă, că tribuniștii din Sibiiu se jertfesc pentru cauzele naționale de regulă în sudórea feței altora. Căț!

Toaletele damelor și damicelelor, croite cu mult gust și eleganță din stofe grele, care tae în pungă, au făcut mai multă onóre croitorilor decât purtătoarelor, de vreme ce n'au fost românești. Căț!

Șlepul, sau „codița sine qua non,” ca și pupăza de pe colac, nu póte lipsi dela balurile reuniunii femeilor române din Sibiiu și Brașov. Așa cere moda, și moda în tóte împrejurările e călăuzul societăților omenești atacate de baccilul prostii. Căț!

Costumuri naționale românești n'am vėđut la balul reuniunii femeilor române din Sibiiu. Tot așa la Brașov. Căț!

Se vede, că damele nóstre române, care 'și-au usurpat purtarea culturai naționale în proțap, cred a fi făcut destul întru ajungerea scopului, dacă balurile lor pórtă nume românesc. Căț!

Ordinea de dans atât pentru balul reuniunii femeilor române din Sibiiu, cât și Brașov, compusă de celebrul artist Hârța-hârța-târța-pârța-hârț-târț-pârț, s'a jucat cu entuziasmul olariului, când 'și-a resturnat carul cu ólele, din doscă'n doscă, până-când cocoșul a crepat de ățuă, și

bărbații de frică, că șlepul nevestelor lor sare sub călcăele cavalerilor în puzdării. Câț!

Nu'i vorba, vor fi fost atât la balul din Sibiiu, cât și la cel din Brașov și bărbați de aceia, ca mai anii trecuți unul la Blaj, care, perdându'și nevêsta în sala balului, și aflând într'un târziu, că cavalerii jucători au făcut din șlepul nevestei sale sdrențe, asemenea țiganului, care 'și-a perdut purcelul cu ață cu tot, a esprimat memorabilele cuvinte: „Nu 'mi de purcel ca de ață!”

Părți comice a avut balul reuniunii femeilor române din Sibiiu, ca și cel din Brașov puține. N'am observat estan nici o damă de acelea în joc, căreia Schakespeare 'i-ar fi strigat: „Mergi la mânăstire Ofelia!” — N'am observat nici cavaleri cu coliva'n spate, care mai anii trecuți jucau bătuta în jurul cuptoriului din sala balului. Câț!

Încât m'a ajuns pe mine vederea ochilor n'am vădut în Sibiiu pe nici un bărbat se fi îmboldit pe nevêstă-sa cu cotul în cõste, precum mai anii trecuți s'a întâmplat la Brașov unei neveste, care, cu ochii'n patru, și gura căscată, admira lumina unicei stele, ce resărise la grumazii unui husariu dela regimentul de cavalerie Nr. 2. Câț!

Am audit însê cu urechile mele pe un tiner dechiarând unei prea frumoșe fetițe amorul cu cuvintele: Of cu câtă bucurie te-aș lua, dar' eu singur n'am ce mânca. Câț!

Așa'i ȃeu! — Tinerimea nõstră inteligentă de aȃi n'are sens de fericirea casnică a acelui bărbat, care odinioră întrebând pe nevêstă-sa „da de cină ce-om mânca?” aceasta 'i-a respuns: „Ne-om pupa, și ne-om culca!”

Scurt au croit fabricanții de calendare carnevalul din estan. Cu tóte este Români din tóte părțile, supuși contribuțiunii întru acoperirea deficitului Ungariei, au jertfit

jucând o grămadă de tălpi dela cisme pe altariul Terpsichorei, a dumnezeiței jocului. Așa'i românul, el și dacă ne-
cazul îl scóte cu pěrul prin căciulă, jócă totuși pentru binele
națiunei sale, până ce iese și cu călcăele prin opincă. Căț!

În Blaj, la balul reuniunii femeilor române din Piscul
Târnavelor, chiar și un celibe era gata se'și achețe celi-
batul de cel mai deaprópe cuiu. Bietul clarissim, la aspectul
tinerelor și frumóselor jucátóre, tremura ca calul în fața
cămilei, și numai temerea de Dr. Aurel Mureșian l'a re-
ținut, că în momentul acela'și da partea competentă lui
din regularea congruei ori-cărui popă pentru melodiósa
cântare: Isaia tăntúeste. Căț!

Afară de Sibiiu și Brașov tóte celelalte baluri, ținute
până ađi în diferite alte localități, se pot numi cel puțin
corciturile naționale. La aceste baluri, prelângă Maiestatea
Sa Șlepul, și cătrínța a fost mai mult sau mai puțin to-
lerată. Căț!

Baluri curat naționale românești în port și'n joc, până
în momentul de față, nu s'au ținut nici batăr unul. Mițluc!

— Acum părinte 'ți-am spovedit tóte pécatele mele — da óre ajungevoiu eu în Raiu?

— Ajunge dragul meu, că pécatele spovedite tóte le iartă Dumneșeu!

— Da pe prietenul meu, popa reposat din Nou, Fechete Negruș, o se'l întâlnesc în Raiu?

— Da!

— Of, cum o se mai beau una cu el în Raiu!

— Dragul meu, în Raiu nu se bea!

— Atunci nici pe prietenul meu Fechete Nugruș n'o se'l întâlnesc, că ala nu stă în Raiu, dacă acolo nu se bea!

— Tu ai jurat înaintea județului, că nu'mi datorești cu 100 fl.?!

— Da, am jurat!

— Și nu'ți e ție frică, că Dumnezeu, care toate le știe, te va trăsni din senin?

— Nu! Dumnezeu știe, tu șți, știu și eu, că'ți datoresc cu 100 fl., dar' ce lipsă are județul se știe asta?!

Spre orientare.

Noi, la îndrumarea redacțiunii noastre, am espedat numeri de probă numai la adresa acelor p. t. Domni, care ni s'au adresat cu atare cerere.

Ne rogăm deci pentru trimiterea abonamentului sau refuzarea primirei acestui numer, ca se ne putem regula ediția.

Cu încassarea usitată a abonamentului dela abonenții ordinari prin ramburză vom începe în luna lui Martie.

Redacțiunea noastră a încuviințat toate cererile pentru abonament redus. Atari cereri, încât ediția primului numer ne concede, se vor încuviința până la finea acestei luni.

Facem abonenților nostri toate înlesnirile posibile, însă numai sub condițiunea: *Îți dau, ca se'mi dai!*

P. t. domni abonenți, care solvind întreg abonamentul ordinaru de 3 fl. până'n 1 Ianuarie n'au primit calendariul promis gratis, mai pot reclama numai până'n 15 Faur. La toți abonenții cu prețuri reduse, dacă până la finea lui Faur ne trimit întreg abonamentul, plus 26 cr. le trimitem și calendariul franco. Asta se înțelege numai dacă ne ajung exemplarele, de care mai dispunem.

Exemplare complete din Calicul, din anii 1890, 1891 și 1892 espedăm cu prețul de 1 fl. 50 cr.

Din anii antemergători nu mai avem exemplare complete, ci numai ici coela câte un numer singuratic. Atari numeri vindem cu 10 cr. exemplariul.

Administrațiunea Calicului.